

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы кромѣ русскихъ санть) о 5-й год. пошт. Литер додатокъ „Библиотека найзамѣнѣніемъ“ выходитъ по 2 почат. аркушъ кожного 15-го и послѣднаго дня кожного мѣсяця. Редакція: „Администрація подъ ч. 44 улицы Галицка“. Рукописи вносятся лишь на почеркъ застороженіе. Оглашены принимаются по цѣнѣ 6 кр. бѣгъ одной строкки печатной, въ рубр. „Надсланіе“ по 20 кр. а. и. Рекламація неопечатаній вѣльзъ отъ порта.

Предплату и ксераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдии Назенштейн & Vogler, Wallischgasse 10; M. Dukes, Bleichgasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 а; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Назенштейн & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижѣ Агенсія Наза. Въ Ростовѣ Редакція „Кіевской Старинѣ“ въ Кіевѣ, поштовій ярдъ и Газетне Бюро Б. Ф. Зама въ Одесѣ Дерибасовская ул. д. Радицъ 9.

ДѢЛО

Съ днемъ 1 (13) липня зачався III. четверть року сегорбичного выдавництва „Дѣла“ и „Библиотеки найзамѣнѣніемъ по вѣстей“. Просимо поскорити съ присыпкою залегостей и дальшою предплаты, щобъ въ експедиції не потребовалася последовати перера!

Ново приступаючи Вп. предплатники „Библиотеки найзамѣнѣніемъ по вѣстей“ достанутъ дорожъ початокъ зачатою по вѣсті П. Тургенева „Батьки и сини“.

РѢШУЧЕ СЛОВО.

Якъ кождый розумный и розважливий чоловѣкъ въ певныхъ хвиляхъ свого житя застонавися надъ тымъ, що вробивъ, якими дорогами поступавъ и до чого по нихъ добивава, а въ загальнаго результату свого поступовання мѣркує оттакъ, що має робити на будучинѣ и якими дорогами дальше поступати, щобъ дѣйти до цѣли, которую собѣ первѣстно витычива: такъ такожъ повиннѣ робити и кождый народъ, що чує себе ще живимъ и не хоче, щобъ підъ напоромъ другихъ розумнѣшагъ и розважлившихъ сусѣдовъ згинувъ безъ елѣду не лишавши по собѣ навѣть и вгадки, що ото живъ и бодай чимъ-небудь прислуживавъ для добра всего чоловѣчества. Задача такої рефлексії, такого вглиняння въ самихъ себѣ, припадає звичайно людемъ, що силою свого духа виносяться високо и можуть обнини цѣлій рухъ, цѣле житиє якогось народу; они то вказують оттакъ вски влії и добре стороны поступовання, визначають нові дороги до дальнаго розвою, а часто порываютъ и цѣлій народъ за собою и ведуть єго тымъ певнѣшне и скорше до цѣли, которую вену витать передъ собою. Въ нынѣшніхъ часахъ, коли десятки лѣтъ въ житије народовъ стоятъ тымъ, чимъ давнѣшне були цѣлі столітія, коли живе слово, живу гадку при помочі праси можна розкинути въ короткомъ часі въ найдальший вакутини краю, коли виробилася — що такъ скажемо — певна кліса людей, которыхъ обовязкомъ єсть слѣдити за житиємъ и рухомъ народовъ; то бодай хоче якакъ частъ повищеної задачи спадає та-жакъ и на сю, лише що вгадану, кліса лю-

дей, спадає на журналистику, которая, коли хо- че бути совѣтною, повинна такожъ вглядати глубше въ житиє народу, которому служить, и о сколько може розвяснити ему его дороги.

Зъ сеї точки погляду выходачи постановили мы застоновитися нынѣ надъ певнимъ обявівомъ въ нашомъ житије народівъ, который своимъ диссонансомъ дуже немило вражавъ кожного широго Русина патріота, а который часто не толькъ спиня правдивий розвой духовныи и матеріальнъ нашего народу але и часто дає можливість тымъ, котрій радѣ бы сего розвою всякими силами недопустити, вимѣшуватися въ не свое дѣло и печа при чуждомъ огнії своїхъ каштаній. Въ нашихъ галицкихъ часописяхъ „острѣшого тону“ стрѣчаємося іменно дуже часто въ словами „партия“, „борбъ партійна“; подѣль на „твѣрдахъ“ и „мягкихъ“, „старыхъ“ и „молодыхъ“ и т. д. Въ слѣдѣ за ними идуть польській, нѣмецькій, россійскій и всікій другій газеты, котрій хоче трохи интересуються справами галицкихъ Русинівъ, а ісѣй говорятъ о якіхъ „партияхъ“ о „борбѣ партійнї“ и т. д. Чи суть у насъ партії и чи єсть борба партійна? Ого пытання, надъ котрими постановили мы нынѣ застоновитася. Щось мусить конче бути, коли пра-са „острѣшого тону“ вѣчно на той темати голосить. И дѣйстно єсть есть, але що? Борба; партії же у Русинівъ не то галицкихъ але и всіхъ, якъ лиши суть, нема. Підъ словомъ „партия“ мы не можемо собѣ нѣкакої іншої виобразити, якъ лиши якусъ партію політичну: консервативну, ліберальну, поступову, клерикальну, радикальну, революційну або яку тамъ небудь іншу. Припустимо, що єсѣ та партії або декотрі въ нынѣхъ були-бы дѣйстно у насъ вже гостові, вироблені — бо що суть зародки до нихъ, того нѣхто не заперечить — то вишлоби въ того, що була-бы дѣйстно борба партійна; кождза партія хотѣла-бы нести народъ по своему до дальнаго розвою, але такожъ и включично лишь народъ рускій, не асимілюючи єго ѿ якимъ другимъ народомъ, бо тоды мусѣла-бы перестати бути партією руского народу. Погляньможе тепер, якъ розвивалось у насъ житиє политичне. Годѣ намъ тутъ доказувати все фактами историчними и для того

мусимо обмежитися лиши на самихъ загальнѣхъ чертахъ.

Рокъ 1848 захопивъ насъ несподѣвано и зовсімъ неприготовлеными. Ми стали наразъ жити житиємъ політичнимъ и переймали его майже зовсімъ такъ, якъ намъ єго передавано. Хто стоявъ близьше польского руху, той и переймався бльше симъ рухомъ — тымъ то и поясняєшо ѹ люд, котрій нынѣ кланяються Петербургови, були тоды загорѣлыми патріотами Поляками; кому казало, правительство бути Нѣмцемъ, той и бувъ нимъ. Ми були партію правительственною рагъ ехоселепсе, держали съ кождымъ министерствомъ, були централістами и автономистами, угодовцями и опозиціонистами и прибрали всякій можливій форми, въ той надїї, що хтось намъ поможетъ до осянення нашої цѣли. Ми чули, що вѣльзъ самъ за слабѣ ще, щобъ власными силами добитися тыхъ правъ, якій намъ прислугують въ конституційній державѣ. То одно лишь чули мы, що такъ скажемо, майже инстинктивно, що намъ треба пра-са робити, що намъ треба поступати въ нашомъ розвою. При вѣльзъ отже хаосъ політичній середъ насъ самихъ мы були, бо и мусѣли бути, поступовыми. Треба було розвивати почутые и самопознаніе народнє, треба було розвивати литературу а заразомъ добиватися і правъ політичніхъ. Розгорѣла отже робота народна въ кождомъ напрямѣ, але поки що ѿ неясна и невъорганизована отповѣдно, а въ нѣй булося такожъ и сильно дотеперѣшне пригноблене и придушене житиє народнє. Повстали люди, котрій не вѣрили въ успѣхи такої роботи, котрій доказували навѣть, що она непотрѣбна, бо бачили передъ собою вже все готове, зроблене, — у нашихъ найближішихъ сусѣдівъ Поляківъ; стали навѣть доказувати историчну потребу того, що Русини вилися съ Поляками въ одну цѣлість народнѹ. Ми говоримо се про тыхъ, що вона fide дѣлали въ ѿї способѣ; но чи мало було такихъ, котрі въ ѿї роботѣ бачили лиши власний інтересъ, або особисту користь и выгоду? Були однакожъ люде, що глядѣли здоровѣшне на рѣчи, що чули потребу окремого розвою народу руского бути польского, бо розумѣли и понимали єго окремѣшнѣсть. Они то практи-

вали и дальше для свого народу не оглядаючись на всікій выводы людей противныхъ ихъ стремленинь. Ми поступали отже дальше въ розвою народнѹ и політичнѹ. Прійшли однакожъ часы, коли наша невѣрѣдѣсть стала причиною нашихъ неудачъ політичнъ. Тѣ, що стояли доси ѹ непохитно при своїмъ народѣ, стратили тепер вже всяку надїю на свою роботу — стала по просту десператами. Що-жъ було тепер лекшого, ікъ доказати симъ людямъ, що іхъ робота не придастися нѣнащо. Апостолы давної науки виступили тепер съ цѣлою силою, а скоро знайшли апостолы и нової. Одна и другій годились въ тѣмъ, що доказували нестайдностъ и неможливість окремої роботи около занедбаного народу руского, одинъ и другій старались исторично доказувати, що Русини мусить не то опертися але и злитися съ однімъ въ двохъ сусѣднѣхъ народовъ. „Niema Rusi!“ — кричали одинъ; „одинъ народъ“ голосили другій — а все на подставѣ историчнїй. Одній и другій доказували, що намъ треба туди ити, куды показаує намъ історія. Бѣдній тѣ историки забули однакожъ, що історія показує такожъ народамъ, куды ити не належить. Тримаючись своїхъ вазадъ историчнѣхъ переходили отже одинъ по примѣру рускої шляхти оттє чаєвъ Казимира до польского табору — а другій по примѣру Хмельницкого, якъ разъ въ той порѣ, коли могли опертися на власнї сили, шукали помочи въ бѣлокаменій Москвѣ. До сего всего причинилось не мало такожъ и наше житиє супільне. Люди въ давної польськї школы не могли по-няття, якъ може чоловѣкъ образованый а хоче би навѣть и якій недоконченый школляр-ре-дакторъ ідентификувати себе съ народомъ, въ котрѣмъ лиши самі хлопы, они такъ и виро-зумували собѣ, що треба конче переходити туда, де суть або „rapowie“ або „chłopstwem“ або „холлами“. Одній бѣль другихъ не рознілись и не розніялись средствами и дорогами, а лиши точками, до которыхъ гравитували. Отъ и історичнїй хѣдъ нашого житиє політичнаго. Чи середъ сиїхъ обставинъ могли у насъ виробитися які небудь партії політичнї? Чи мы жили доси коли небудь повнимъ житиємъ

ЩИРЕ СЕРЦЕ.

Зъ оновѣданіи Салтыкова-Щедрина.

Часто мѣркую собѣ: що то на свѣтѣ красще всего? И якъ нѣ думаю, нѣ мѣркую, а разъ уразъ выходить на одно: нема на свѣтѣ нѣчого красшого, нѣчого милішого, якъ щира душа чоловѣка. Правда, не все добре живеться хорошому чоловѣкови; правда и те, що дѣйчастѣше страдає и мучиться, нѣжъ хто-небудь іншій, що дивиться на миръ Божій, витрѣшивши башкы, и котрому нема нѣякого дѣла нѣ до чієго великого гори, — и отрадає онъ якось тихо, солодко и покорно.

Добре страйнутися на вѣку съ хорошимъ чоловѣкомъ: черезъ те по перше, що би разъ-уразъ багато бачивъ, думавъ, горювалъ, и чрезъ те би разъ може багато и розказати и розъяснати; по друге, вже одна близькость такої щира душѣ якакъ усмокнє и розважась все, що толькъ до неї приторкнєтъ. Якъ доходить люде до того, що роблять зовсімъ-зовсімъ добрыми, щирими, що нѣкого не обвинувачують, нѣ на кого не отказують, а толькъ любдуть та жалуютъ, — объясняти се, каку, доволі трудно. Однаке, не помышливши нѣ на водою, можна сказати, що до сего можна дѣйти не винакше, якъ постійно и багато думави. Коли чоловѣка, коли вище дичко усмокнється и червонѣє якъ квѣтка, дивлячись на єго, коли вище са мыхъ мовь тягне до него приголубитися, — знайтє, дѣточки мовь, що коли вище такій же хо-

те, що би зробивъ зъ першого погляду мы бы осудили. И такъ, обмысливша гарненько тес дѣло думкою, розобривши до ниточки, черезъ що и якъ оно зробилось, серце не може не розтаяти и не оправдувати. „Злодїй“ щезають: на їхъ мѣсце стають „нешастнї“ и за їхъ „нешастнїхъ“ болить, сохне и томиться щира душа чоловѣка. Богато аугрѣчаемо мы на свѣтѣ такихъ людей, котрі, на лахо, найчастѣше належать до тихъ, що ходять съ витрѣщеними очима, ко тримъ окрѣмъ себѣ та своихъ мizerныхъ вигодѣй до кого нема дѣла, котрі говорять: „моя хата зъ краю“. У неодного „злодїя“ вся душа може переболити и перенять перше, нѣжъ би рѣшилось на якій-небудь злодїйство, а той, що ходить съ витрѣщеними башкы по вулиці, витягнувши шию, мовь той індикъ, робити може на кождому

котрѣ якъ хочу вамъ тутъ розказать. Нѣгде не зустрѣчаеться такт богато щирьхъ душъ, якъ мѣжъ ѡїнками. Чоловѣкъ трохи не що два клопочеться; би що дні мѣжъ людьми, ему частѣше приходиться боротися изъ-за шматка хлѣба, частѣше и бльше приходиться бачити и терпѣти неправду. Черезъ те саме въ его серци бльше буває досады и на себе въ другого, бльше забѣдає туди недобого та нещирого і нема у єго часу помѣркувати, якъ-бы звѣднати свою выгоду ѿ выгодою другого, щобъ другого не зъобидити и себе не забута; нема у єго часу й прощати. Окрѣмъ тогого чоловѣкъ, привыкнъ зъ давніго-давна робити то, що ему хочеться, або бодай хоче силитися зробити по своему, вилювнити та, що би дѣяло задумавъ, — се все вилювало въ єму трошки зѣбрку натуру и его любими приказками отали: „на те вѣйна“, „на те ѡшка въ мори, щобъ карась не дримавъ...“. Щирка-жъ — зовсімъ друге дѣло: она зъ самого малку все сидить собї одна и все въ заперѣ; така єй дола, що мусить она все мовчати та робити те, що дру-гї скажуть, сповнити чужї бажанія, чужї приходи. Оғь она й мовчать, а мѣжъ тимъ думає и багато думає. И чимъ бльше она думає, тимъ бльше она томиться, тимъ важче тягнеться єй вилювати, що єй хочеться зробити по своему, вилювнити та, що єй скажуть, сповнити чужї бажанія, чужї приходи.

Якъ я бувъ ѹ въ тихъ нетрахъ, въ Крутогорку, страйнувся я тамъ съ дуже-дуже доброю ѡїнкою, спомінъ про котру буде для мене святимъ до конця моєго вѣку. Про неї я й хочу отутъ поговорити. Се буда вдова ѡїнки, Ганна Марквіна Головенкова. Чоловѣкъ єй бувъ колись богатимъ купцемъ, а потімъ проживися, розорився и умеръ въ ѡїнкахъ, заставивши Ганній Марквінѣй маленько хойзайтвичко. Мовь тепер бачу, жила она въ своїй маленької съ трема окнами на улицю хатинцї, коло котрої стоявъ величенькій

Предплати на „Дѣла“ для Австрії: для Россіи: за цѣлій рокъ . . . 12 зр. на цѣлій рокъ . . . 12 рубл. на півъ року . . . 6 зр. на півъ року . . . 6 рубл. на чверть року . . . 3 зр. на чверть року . . . 3 рубл. съ дод. „Библиотеки“: съ дод. „Библиотеки“: за цѣлій рокъ . . . 16 зр. на цѣлій рокъ . . . 16 рубл. на півъ року . . . 8 зр. на півъ року . . . 8 рубл. на чверть року . . . 4 зр. на чверть року . . . 4 рубл. на саму додатокъ: на саму додатокъ: за цѣлій рокъ . . . 5— за цѣлій рокъ . . . 5 рубл. на півъ року . . . 2-50 зр. на півъ року . . . 2-50 зр. на чверть року . . . 1-75 зр. съ дод. „Библиотеки“: на саму додатокъ: на саму додатокъ: за цѣлій рокъ . . . 19 зр. на цѣлій рокъ . . . 6 зр. Поглибоке число поштує 12 кр. а. в.

Для Варшави, середи Россіи:

за цѣлій рокъ . . . 15 зр.

на півъ року . . . 7-50 зр.

на чверть року

литицьшиъ, щобы та партія могла у насъ въ-
звестить розширеніе? На сї пыткіи можна бы-
то поспѣсти хоть-бы лішь коротенькимъ висловомъ
домъ на нашу судильницу. Переводка частъ
жизни интеллигентіи суть самація. Чи може
однакожъ хтось сказать, що у насъ есть
партія клерикальна така лішь якъ пр. до въ-
мінъ народъ? Скаже суть вирвавши вже изъ
своїй природѣ единою консервативною жъ.
Чи можено однакожъ говорити у насъ о тихъ
партіяхъ консервативнѣхъ въ воєнѣ звичайно
того слова? Нѣ, партія волитивныхъ у насъ
така є суть, лішь скажано, лішь звіродки до-
нинъ є суть, лішь скажано, лішь звіродки до-
нинъ. Єсть однакожъ у насъ борба, котра сми-
ливъ дѣлами нашъ рухъ, цѣлу работу въ роз-
ширеніи нашого народу і съено борбю треба вже
рвагъ покончити.

Попри давныхъ „Gente Rathenі, natione Poloniæ“ выробилась у насъ на той же под-
ставѣ клика, котру невозможно иначе назвати
иже „Gente Rathenі, natione Moscovitici“ и она
то, иже давнѣйше таихъ, веде цѣлью заколоть,
а подпинаючись подъ праоръ народныи веде
борбу и надавъ ложие имъ „вартійнои“. Пе-
реконавшись о своей беспомощности, ради пы-
салась-бы на программу Русиновъ, лишь одни
желая отъ нихъ: „Галицкая Русь должна от-
кровенно признати: кѣмъ есть и къ чему стре-
мится... Въ литературномъ отношеніи же мо-
жетъ она дальше колебатись, а должна про-
звести себѣ плоды умственной дѣятельности
всего русского народа, къ которымъ
причинились также ея предки и стояли на
исторической русской почвѣ.“ („Нов.
Продомъ“ ч. 349 „Галицкая Русь въ евро-
пейской политицѣ“). Порбнаймо-жъ теперь
еїй голосъ съ голосомъ тыгъ, що „uklejli па-
гизахъ Kapitoli polskiego“, чи-жъ не есть то
той самыи голосъ лишь на инту нуту? Нѣ,
панове, такъ дальше бути неможе, перестаньте
уже разъ колотити чисту справу Русиновъ!
Русины хотять лишь бути Русинами; они рѣ-
шились на се далеко давнѣйше, икъ язъ мо-
жетъ вдаеніи а вже далеко давнѣйше, какимъ
отозвалася вашъ голосъ. Они знаютъ кимъ суть
и чого хотять. Якъ бы вы були Русинами,
то и вы бы то знали. Не вамъ учити Руси-
новъ, що значить „самостийность“. Русины
шануютъ и поважаютъ чуже, але любятъ и
свое и хотять и будуть при своемъ стояти.
Нынѣ кажемо вамъ рѣшуто: не хотите бути
Русинами, то идѣть, куды изъ прынялисѧ и не
мѣшайтесь въ не ваше дѣло. А хотите вести
борбу и робити заколоть, то Русины чайже
и съ вами упораются такъ, якъ майже вже
уворались и съ „Gente Rathen-ами“, бо мусить
себе очистити конче отъ всякои грязи чи зего
чи того рода, коли мають и дальше якъ доси
успѣшио развиватись.

Де-Що о Мазурахъ.

Wiedzą sąsiedzi, jak kto siedzi.

Сказано: любовь, замылованье до стрѣхи, се бѣ, около котрой групуются иные способы отродженія народу. Якъ весніи сонце кру-

амбаръ, съ великою въ двѣ половины дверица.
Въ тѣмъ амбарѣ, да бувъ усякій крамъ, торгу-
валъ колись Марко Гавриловичъ, батько Ганни
Марковной, старенький дѣдуль, наше можемъ по-
крытыи; онъ вже майже нѣчого не чувъ и не
бачивъ, але-жъ хозяйство все вѣвъ самъ и пере-
дати его нѣкому не хотѣвъ. На помочь єму бувъ
приставленый Грацъ, моторный хлопчакъ, пле-
менникъ Ганни Марковной; ото они и оба впора-
лись зо вольть, хоть отецъ протопошъ зъ суд-
ной церкви кождый разъ, якъ проходивъ били
краму Головенковъ, не мѣгъ нѣколи оторѣти
шобъ не сказать: „Старость та младость зъед-
нялисъ и обос волѣютъ: помозъ!“

Якъ зутрѣвоя я съ Ганною Марковною
она була вже жінкою роковъ за пятьдесятъ.
Лице еи, видно и въ молодй лѣта не можна было
назвати красивымъ; але-же щирость и якій
щадливый спокой такъ и светилася скрбъ. Еи
млгкое сердце часто прнуждувало еи плакать;
але-же она плакала безъ всякой натуги: бразнути
самій себю изъ очей слёзы и потечуть по старе-
чи-червоныхъ щокахъ, и видно будо, что таи пла-
чется легко и солодко. Часто бувало сидѣть она
и здыхне або скорбїше, склонившися, — и зовольтъ
такъ, якъ дитина. Загадомъ, невродливость еи
була така, до котрои скоро можна привыкнутъ
и чимъ болѣе привыкаешь, тымъ лучше и сво-
бодѣйше тебѣ кого неш, такъ что подъ конецъ ее
некрасивое лицо робиться крашають любони кровомъ.

На дворъ у неи разъ-у-разъ бѣгало чинило
маленькихъ дѣтей. Тутъ были и дѣти бѣдныхъ,

ищть спаси и юзьльно възле изъ кайдаша земли-
бо-хрѣстъ и таи будуть прароду до нового
житя, -- таи любовь може обудить иконастаса-
юю сильку изъ гнилѣшаго листру и уродитъ
съ душамъ воли и скоту до працѣ послѣдней;
кто скотъ, сей въздѣлъ иже способы склонитъ
прародокъ свою любовь. Пѣсть възьмутъ съ любо-
вью скажеся и прародескъ потреба обидѣти неко-
иго народу, земчай, обычай, огласою народ-
у, а наѣтъ его възмѣнъ и блуды.

Доси выступали психологами, звучавшими из-за
реки из-за мазурского языка и языка, а для этого заставляли народ Мазурами, а заставить потратили таинь
накрутить та звучавший мазурской, чтобы это никак
нагати користь. Иль Богъ дастъ здоровья, то вы-
зыву колись, иль по майстерски и иль звичку
дозву вѣшили жады вѣсомыхъ помысловъ до звич-
аю мазурскихъ пра вѣсахъ, хрестинахъ,
полбранахъ и т. д. Заходы та оплатилася же-
диль; въ жерене разурского червяютъ они для
себя въ овощахъ родинъ воду здоровья, бегаютъ
также на карбонахъ на Тѣлѣ часомъ. Навѣть въ р.
1846. въ часѣ зорокобійничего въ то отъдох
злого, але противно, заробки борато, бо шынѣ
ще показуютъ люде тыхъ жадбѣ-дѣланіи, ко-
трыи куаували бѣхъ хлопбѣ зрабованій сестки-ты-
сачки аѣбы образки за келїшокъ парухи або за
щѣстаки.

За то для интелигентів польской предста-
влялся доси народъ мазурскій вѣмы, загадко-
вымъ сенікомъ. Должъ цалове думаютъ, що
Мазуръ не має здорового разуму, свого чистокого
свѣтоглазу, що бъ позваляено сердця и добрыкъ
прииметъ душѣ, що не може мати надонъ водї,
тѣлько на те сотвореный, щобы бути без-
жыською рабинкою въ рукахъ агитаторскихъ...
Въ велику пятницу ваго року въ часъ двопуты
почувъ я бѣ одного новжногр Поляка такі
слова: „Mazig віс wart вісчего вієсеj, ѣуко
взїєвіоу.” На таке двоглазне dictum отповѣзъ
я: „Пане брате! не стало бы стоянівъ на столько
шабениць, тай тогдѣ вже дѣво не будо-бы
Польщъ...”

При загальныхъ увагахъ своихъ надъ уздо-
ровдальниъ Мазурбъ, позволю себѣ поднести,
якои тактики могли бы держатися Поляка въ
борбѣ съ темнотою мазурской. Но наихто не
думає, що говорити або писати для народу сель-
ского есть рѣчею легкую, якъ то може на око
выглядаде. Очевидно, писати не штука, таї изъ-
піръ терпелевый, — але чи се письмо принесе
користь? чи прайде въ народъ?... Огъ поди-
вѣтся: „Masiegi Polska“ ище тай пише, та що
эль того писання? Хиба жъ маєть радостъ, бо
я ще не бачивъ книжочки „Masiegzu“ въ рукахъ
мазурскихъ. Чому? Во „Masiegzu“ хоче зъ одногъ
сторони полонизувати Русь, а зъ другои сторо-
ны проповѣдати заходу: „niech буде, jak вува-
ло.“ За то „гіерархія сполечна“ сильне чудо въ
власній, и кривий.. За та сумы бачимо книжочки,
въ якихъ видимо гарну папіръ, отараний
друє, — та нема въ нихъ любови, рого огника
святого, що розпалює жаръ въ серцяхъ; пам'я-
ткури и свѣтогляду мазурокого, а дару того за-
крошъ не купишъ, бо се первородъ дитина лю-

родичъвъ Ганы Марковной, и сироты безхатнѣ,
которыхъ она умѣла якось скрѣзь разшукувати.
Черезъ те на дворѣ и коло ворѣтъ, бывя краму
що дни бувъ отращенныи гаморъ. Одно съкъса ро-
дошицъ, другое у дѣоку копаеться, третье пироги
у гланѣ мѣоять, онто чарочку кружляє, тамто съ-
нидикомъ размовляє, а лжасъ на рештѣ подкрадеть-
ся до дѣдуся, Марка Гавриловича, и норовитъ, якъ
бы то знати ему зъносъ товстай срѣбнай окуляры.
— „Киши! Гасиедска дѣтвора!“ — крикне из-
нихъ дѣдуся, але крикне такъ незлобливо, шо
дѣтвора съ дзвонкимъ реготомъ близне на вѣ бо-
ки и заразъ же починае радитись, якій бы новый
походъ учините на дѣдуся.

Ся любовь Ганны Марковной до дѣтей въ зѣднила пась перше воего. Я нѣкѣ не можу пройти коло маленькой дитинки, щобъ не поглядити си по головцѣ и не дати медянчка, хибъ нема. Ганна Марковна зарезъ ре запримѣтила въ менѣ и я ставъ бѣ любымъ. А ще дюбѣшамъ я ставъ бѣ, якъ она довѣдалась, що я таожу належу до чюдъ „нешаоненъкахъ“, що я таожи якъ она каже, „узникъ“, кочъ и ходжу кожды день на службу въ губерноке правленіе, щобъ якъ казавъ Марко Гавриловичъ, „воякую вреду отропть.“ А въ очакъ Ганны Марковной, псола дитини, не будо на свѣтѣ красшого чоловѣка якъ „нешаоненъ“ або „узникъ.“

(Конецъ буде.)

и до зарозу. — Писатель народний Кустаць
життю на сцені відомого Лайбниця: „Alles
müsste ich mir merken. Alles Seinen ist mir
nicht.“ Дуже сріте въ паузѣ, якъ можуть об-
разціївъ поганти народовъ та корінні біології,
поступають зъ залишкомъ. Що жъ юде, пріймлю-
чи засаду: якъ довго можуть обобразцівъ не
можу такъ жено представити, щобъ дитини єго
познаній, — такъ довго вірю въ то, що самъ
може надто не розуміти свого погання, бо якто
не чуати. Покажи бти Ярослава Більські
всіхъ отвірши вони сіда: якъ въ рукахъ
стіцівъ вітанівъ, отвірши, картувати ѹбо спир-
тувати, жанть що побудувати; скласти, виму-
рухъ, видно житъ... Тік круже зручні кистівъ
стіле жорданія, що вчтрові висліди бти въ
Макурції вона сживлені; сині вінчані
зарканіку вишні суєвіану білястівъ въ
коряблівъ народівъ погані руки.

Древние бусы

ПЕРЕГЛЯДЬ ПОЛИТИЧНЫЙ

Австро-Угорска Монархія

(Сей же тирольской.) Въ земляхъ Галиции и Тирольской съюзъ штатъ швейцаріи, склонивши
ухвали въ окрестъ регуляции рѣки Адига.
(Въ спрятъ угоды съ Угоршчиной), что до
тарношъ мытаревъ довоенъ „Pestet Lend“, до
отвода угорскаго правительства бѣлая изъ-
давніе до Вадика. Правительство угорска ста-
вть изъ сїа отводами на дальній выездъ и выселки,
что же може скорше приступатъ до дальніхъ
переговоровъ икъ въ половинѣ сорока въ юж-
наже за малъ и неизначай. Що до малымъ въ
рѣчины могло бы оно легче вгодитъ, какъ по-
дадо жыть отъ нафты то правительство угор-
ске иже, что вѣдьмашенье до 2 зр. або 2000
и близко до 2 зр. есть по просту неко
лине до принятия. Когдѣ бы однажды прави-
тельство угорско икъ такъ кончъ вгодитъ
и, такъ вѣдьмашенье, то захадъ тогда венгер-
комлекватъ, икогда въ жыті отъ бывшихъ
выробовъ бывшихъ.

(Аккета для реформы семинарій училищъ) окончилъ свою работу на четырехъ выданыхъ и згодиласъ въ головныхъ видахъ предложеніи мни. просьбы. Указано въ статутѣ организаційного семинарій учителейскаго, чтобы учителіи могли одерживать образованіе безусловно потребное до науки въ школахъ народныхъ, але на ширшой подставѣ и чтобы они подготавливались практичнѣше и могли образоваться на учителіи школъ выдѣловыхъ. Решено справу заведенія куробій для учителей школъ выдѣловыхъ и специальной науки доктора предметовъ, а наспомѣлокъ въ справу вѣщіи учителъскиихъ. Цопыты до школъ народныхъ могутъ бути церемоніально практическіи, въ до школъ выдѣловыхъ мають держати ожину научного.

Заграницкий Державы.

Сербія. Въ Нишу разошталася дна 12 а.
войдання скунштны. Два дні передъ таємъ пр
хъръ бути туды король Імадінъ съ воїнъ же
граеми; зъ дипломатіи заграницю не прибу
днакожъ нѣкто. По открытию скунштны пр
ступлено заразъ до выбору комісіи верифікац
іи и она выигла зовоинъ по думѣ правите
ства, бо въ девять членовъ суть кандидати
правительственныи. Прояворицныи приступ
или скунштны выбрано Магдалиновичъ. Ск
іло верифікаціи выбрать подать нацъ и
ѣрно цѣкавый матеріалъ до оцѣнки полож
іи Сербіи, бо буде разходиться о справедл
ії. Графъ выборъ кандидатъ зъ опозиціи, пот
иади центральныи способомъ умыскати выедут
Це подчасъ самыхъ выборъ мусило сербо
правительство завести судово слѣдство въ сира
коѣкохъ выборъ; теперъ може положитъ,
коѣкохъ тѣ выборы були дѣйстно неправи. Е
гато пуму наробилъ недавно вѣсть, будто
сербскѣе правительство приказали арештувати
шѣсть пособъ зъ опозиціи передъ самимъ ви
шомъ до скунштны для того, що они въ
цертифікатовъ, легализованихъ властями полн
ыми. Поотувованье се мало, якъ доносилъ
газеты заграницніи, вынуждено велике обур
ивъ опозиціи. „Рол. Согг.“ простує теперъ си
о столько, що арештовано лиши двохъ выеду
тівъ, которыхъ правительство приказало аресту
вати вже передъ колькомъ недѣлями за нару
шнє публичного порядку и истину чини
Скунштни привада тають наявнти силь
 словъ неважнныи, въ противъ тому запреще
вало стороництво поступове. До ового волго
редукуюся загадка вѣсть о уязненю
Фактомъ має однакожъ бути, що въ дорії
Нишу убито одного радикального посла. Прав
тельство сербске висадило сими дніми поту
Порты съ просьбою, щобы она писнувала дні
тівъ до мішанокъ комісіи, которая на подставі
хвали конференціи четырехъ державъ имѣла

зумѣтъ що до заведенія одностаіности
почтовой, телеграфичной и поліційной въ
лице Нашъ-Солуцъ. Порта обѣцалъ оробѣтъ
акъ надкоротшомъ часѣ. — Австрійскій
при сербокомъ дворѣ, гр. Кевенгильеръ, выѣхалъ
оногды за отпугкою зъ Бѣлграду. Говорятъ,
гр. Кевенгильеръ мae устуپтилъ тѣлохранителю
свои посады, але поки що, неправдано
будьто бы бывъ выѣхавши зъ Бѣлграду и
рѣкъ туды бѣльшѣ ворпута.

Болгарія. Положеніе въ Болгарії
не есть peace въ японі, а агитація обознача-
етъ правительства не то что не устас, але вы-
шае насть оъ тымъ болѣшою силой. Ги-
пнажу осн агитаціи треба вѣдтико шунти-
Константинополя, аъ отки для агитаторовъ
ходатъ грошъ и зъ отки вымываютъ до Бал-
кій агитаційні брошуръ. Недавно російски-
ційская Болгарік брошуръ, въ которой авторъ

рабъ выказувати, якъ кн. Александръ сподушно отъ Туреччину робить вое лишь на не користь Болгаріи и что одиночес спасение ся лежить лишь въ Россіи. Звѣтно, что Россія немо- гучи дѣлать безпосредно въ Болгаріи, напира- га таъ цѣлою силою на Порту, чтобы она высту- пила энергично противъ кн. Александра за то, что будто бы бѣть нарушавъ волю Европы и угоду берлинску, а на доказъ выказувала на пре- стольну бѣсѣду князя и на поступование де-якихъ пособъ. Туреччина, приведена Россіею въ поне- куды такожь и недовѣрючи Болгаріи, выдала була ноту до кн. Александра, въ которой жалується на чевій неформальности въ поступо- ваніи болгарского правительства и на то, что князь дѣлаетъ противъ воли Европы. На ту ноту отповѣдѣ вже кн. Александръ и проситъ, чтобы его не обменено отвѣчальнымъ за бѣсѣды кѣлькохъ шовинистовъ болгарскихъ; дальше завѣряетъ сulta- на о своей вѣрности и преданности для него и протестуетъ противъ тому, будто бы бѣть дѣлаетъ противъ воли Европы. Отповѣдь ся вробила дуже добра враженіе въ Константино поле и укрѣпила знову довѣрье Порты до властей болгарскихъ. Пріемъность Порты для Болгаріи стала ще тымъ большою, коли князь Александръ заявилъ, что готовъ Туреччинѣ заплатити 92.000 турец- кихъ дирѣйт (около 820.000 зр.) на конто дани, яку винна Болгарія Туреччинѣ ще бѣть жовтня мин. року. Ся готовостъ князя болгарского вѣ- шала Порту тымъ больше, що Россія напирає на ю безвзглядно о заплаченіе отшкодованія воен- ного въ часу россійско-турецкога вѣйни. — Соб- раженіе въ Софії мало бути вже 13 с. м. закрыте, а коли се ще не наступило, то наступить певно сего мѣсяца.

На однѣмъ зъ послѣдніхъ засѣданіи собра- нія предложило правительство проектъ позички 30 миллионовъ франковъ, зъ которою то сумы боль- ша чашь має бути ужата на будову зелѣзицъ Царібродъ-Вакарель и на заплату першої раты закупной сумы за зелѣзницю Рущукъ-Барна въ сумѣ 6 миллионовъ. Собраніе приняло въ засадѣ предложение правительства и выбрало окрему комісію, которая має сю оправу близше разобрѣти. — Въ Вѣхѣдѣ Румелии має теперъ наступити нова організація судовищта. Зъ Филиппополя доносають именно, що правительство болгарске по- становило завести тамъ 27 судовъ першої ин- станціи въ поодинокихъ скругахъ, 6 судовъ окружныхъ въ головныхъ мѣстахъ скруговъ и одинъ трибуналъ апеляційный въ Филиппополі. Справа зѣтного заговору въ Бургасѣ ще не залагожена. Россійское правительство домагалось конче выпущенія зѣтного Набокова, а то для того, що правительство болгарске не повѣдомило россійскій консулатъ о намѣреніи арештованіи Набокова. Болгарка газета урядова оголосила отже рекрипти мн. Каравелова, въ которому се- дає нагану бувшому заступникови префекта въ Бургасѣ за то, що приказавъ Набокова арешту- вати безъ повѣдомленія консула россійскога. Се однакожь недоволило Россію и она жадас, що правительство болгарске дало сatisфакцію Набо- кову, яко капітанови россійскому за то, що єго уважено за підставу фальшивого доносу. На се жаданіе отповѣдѣ правительство болгарске, що залагодить цѣлу оправу ажъ тогдь, коли цѣле сїдѣство буде переведене.

НОВИНКИ.

— Справа засланіе послы посла совѣтника Васи- лія Ковалевскаго для выборчого округа Жовкви Мости-Куликовъ отбудео въ недѣлю для 25 го- дат, якна 1886 въ Куликовѣ. Комитетъ, завѣ- вавши се въ цѣлі достойного приянія нашого по- слы въ засѣданіи збору на то оправозданіе, докладає всѣхъ усвії, що все отбулося првотою и торжественно и сподѣлося, що вое патріотъ Жовквіскога округа таєт духовній якъ зѣтскій, такъ патріотизмъ якъ и селяне при- будуть на той день до Куликова. Початокъ о- год. 4 по полуодні.

— Платити за веденіе канцелярій деканальнихъ. На підставѣ розпорядженія министерства вѣроисповѣ- данія и провінції зъ д. 19 червня с. р. мають бути прибавленіи до доходу священиковъ признаній сїдѣючої позиції въ выдатку за веденіе канце- лії деканальнихъ: Въ гр. кат. епархії львівській: 140 зр. для Бережанъ, Бѣбрки, Болехова, Бродівъ, Бука, Городка, Журавна, Залозецъ, Збаражъ, Зборовъ, Золочевъ, Калуша, Нараєва, Олеська, Переяславъ, Подгаєцъ, Рогатина въ Скалатѣ; 120 зр. для Львова (позам'їскій дек.), Щирца, Ходорова, Стрѣль, Тарнополя и Роздолу; 40 зр. для мѣста Львова. Въ гр. кат. епархії церемоніальній: 140 зр. для Переїмшиля, Балиг- рода, Высоцка, Дрогобича, Затварницѣ, Мокрець, Муцини, Синюка, Симбора, Яворова, Ярослави- въ Долинѣ; 120 зр. для Бирчі, Біча, Добромиля, Дукай, Жукотини, Кавчуги, Комарна, Леська, Любачева, Мостиска, Потынча, Прухника, и Устрикъ; для прочихъ деканатівъ по 100 зр. Въ гр. кат. епархії станиславовской: 140 зр. для Бородичъ, Бучача, Гусятына, Жукова, Заліщиць, Коломиї, Косова, Кудринець, Надѣброянъ, Плотниць, Соломи, Томача, Усти въ Чортківѣ. Для прочихъ дектнатівъ 120 зр. Для гр. кат. епархії въ Чернівцяхъ 150 зр.

— Воресъ, митр. Сильвестръ виїхавъ въ четверть сего тиждня до Переїмшиля и Підлясію.

— Коли въ русій шкіль народній им. Маркіана Шашкевича отбудео въ четверть 15 липня. По при- чинѣ тѣхнічнаго мѣсяця обмежено испытъ лиши на деканатіи и продукції вональни. Ученики забира- ють въ класѣ о годинѣ 10 передъ полуднемъ, бѣдо вже чистенько прибраній, підъ прово-

домъ своихъ учительвъ, пн. Должицкого (IV кла- си), Танчаковскаго (III кла.), Бандуровича (II кла.) и Квятковскаго (I кла.), о. катехита Чапельскаго, директора Шметманьскаго и двохъ помочніковъ учительскихъ. Зъ рады окружной явився яко де- легатъ проф. Вахнянинъ. О декламаціяхъ рус- кихъ, польскихъ и нѣмецкихъ можемо лишь съ по- винною похвалою выразитися. Хлоццѣ выголоси- вали короткій и довішъ поезії съ хорошимъ зро- зумінніемъ предмету и отповѣдною ясною формою. Именно першій ученикъ клааси II, Игнатій Кі- ѡль, заливъ себе удачнимъ декламаторомъ и у- достоївся загальнаго узнанія. Проинструкції була жива и ефектовна. Въ предукаціяхъ вональныхъ бізначенію именно ученики клааси II, де співъ учивъ учитель Бандуровичъ. Хлоццѣ доказували дѣлостныхъ чудесъ, співали уніоною, въ дуетахъ, въ терцетахъ и навѣть съ п. Бандуровичемъ въ квартиретахъ, солью и въ хорахъ. Всї присутній музіїли лишь подивляти способності учителя въ наукачію дѣтей сихъ співаковъ въ велику єго вы- тревалості. По отчитанію класификації промовивъ дир. Шметманьскій. Онъ похваливъ учениківъ за їхнія чесноти и пильноту въ часі цѣлого року, просивъ членію зображеніи зображеніи родінъ родичівъ, що єсть съ зображеніемъ дома бѣльє по руки бесѣдували и подивували проф. Вахнянину за єго труды око- ло засновання такъ паралельныхъ клааси рускихъ, якъ и отало школи им. Маркіана. По тѣмъ звер- нувовъ проф. Вахнянину до дѣтей, захочувавъ ихъ до познання правдъ Божественныхъ, любови свого обряду и церкви, честного и чесного житя, и витрекалов науки. «Ідѣть, спіште дѣточки на ту леваду, закрашену воякими вѣдомостями и зрывайте цвѣты науки обома руками. Хто бѣльше зъ васъ збере, той и богатшій стане розумомъ, тогоди коли єсть Богъ поблагословить и люде будуть поважати. Въ часі ферій бѣгайте весело и крѣ- піть ваші опилы до дальніго труду. Ви-же, че-тній родичъ, берѣть себѣ нині вашихъ розумні- щихъ дѣточокъ и отдайте намъ їхъ здоровыхъ и охотныхъ до дальніго науки». Мусиво ще додати, що зъ ініціативи п. Бандуровича дѣти съ хоро- шими китицами въ рукахъ та ще съ красочами словами на углахъ пожелали здоровия директори- ви Шметманьскому и проф. Вахнянину. Въ кінці отець Кі-ѡль, поважный хощь бѣльний слуга ка- мянинчий, подивувавъ проф. Вахнянину за єго труды коло засновання школи рускою, просивъ въ імені родичівъ зложити такожъ подяку прези- дентови мѣста и генеральній Радѣ мѣскій. И- ць закончено отгачаньемъ класификації и раз- даньемъ нагородъ.

— Въ спраїв внесенія проф. д-ра Малецкого, що до утраквистичного устрою середніхъ школъ, звер- нувся краєвий Видѣль такожъ и до товариства учителівъ школъ середніхъ о спіннію. Згадане товариство отповѣло въ обширній меморіалѣ, що есть противъ утраквистовъ зъ взглядомъ дидактичніхъ.

— Чистого доходу зъ фестину товариства рускихъ ремесниківъ «Зоря» на дни 11 л. ліпня виплынуло въ користь запомогового фонду для улогихъ и піддѣпульнивашъ членівъ тогожъ товариства 121 зр. 94 кр. Видѣль «Зоря» викоауе вѣмъ Вп. Добродіямъ за наддатки, а Вп. ц. В. Домбров- скому, президентови мѣста Львова, и Свѣта. Свѣтова Ставропігія за ласкаве взысканіе хоруг- говъ, Вп. п. Кисельцѣ за щедре угощеніе співаковъ осіянъ, Вп. хорови зъ Романова и хорови львівському, а особливо управителімъ тихъ же пн. Ив. Бурбелець и Ост. Нижанковскому широ- руске спаси Богъ! — Огъ Видѣлу тов. рускихъ ремесниківъ «Зоря». — Вас. Надѣрний, голова «Зоря»; Ем. Ієрещкій, голова комітету.

— Впр. кръ. оо. А. Петрушевичъ и А. Готоревскій виїхали зъ Львова на довішъ часі для порато- ванія здоровла. О. Петрушевичъ виїхавъ на три недѣлі до Іванівцѣ.

— Право носити воясновий униформъ офіцірамъ резервовимъ и въ стайні спіочину та поза-служ- бовимъ обмежено після §. 73 нового регуляміну служби (котрый буде обовязувати бѣль д. 1 серпня с. р.) такъ, що имъ лиши въ чинній службѣ або на воясновій торжества, п. пр. іменини цвѣарской, Боже Тѣло, дворокій балт и т. д. можна ходити въ униформѣ.

— Конкурсъ оголосио упр. Свѣта «Нар. Дому» при фасонованіи доходу священиковъ признаній сїдѣючої позиції въ выдатку за веденіе канце- лії деканальнихъ: Въ гр. кат. епархії львівській:

— Спростовань. Недавно доносили мы въ «Дѣ- лѣ», що д-ръ Дрималкъ въ Жовкви виїхавъ на допоміжнихъ виборахъ до жовквівоки Рады після півнівого зъ белькомъ курія членомъ тон же ради півнівого въ «Словѣ» въ ч. 68 підадо вѣстъ, що д-ръ Д. виїхавъ членомъ Рады півнівого зъ курія мѣскій. Обѣ ої вѣсти суть о столько неточай, що д-ръ Д. виїхавъ вже давно, бо ще передъ двома мѣсяцами, членомъ жовквівоки Рады півнівого зъ курія сельскога въ недавно іменованіи его Рада мѣста Жовкви стала мѣстаремъ мѣскімъ.

— Мисія духовна. Заходомъ о. Григорій Шведець кого отбудео въ Стынавѣ дик. отриманія ду- ховна мисія, для котрої Воресъ, митрополитъ, благословивъ єго звагомъ архієрейскога благословення.

— Крадѣть депозитовъ въ Кутахъ. Доси ще не удаєся виїхати, а бодай внашти на слѣдъ спірт- ныхъ злодѣївъ депозитовъ. Тамошнаго суду по- вѣтового п. Данека суспійовано за недбальство въ дозорѣ. Націальство суду поручено адъютанто- ви Сабатовскому.

— Обманство. П. Урбанъ, рахмінторъ мѣскій каси въ Станиславовѣ и бувшій директоръ за- даткового банку тамъ-же, уважений зъ розкізкою прокураторію. Здѣбіль сей рахмінторъ бувъ свого часу доомъ виїхавши особово въ Станиславовѣ; бѣдо вже чистенько прибраній, підъ прово-

домъ своїхъ учительвъ, пн. Должицкого (IV кла- си), Танчаковскаго (III кла.), Бандуровича (II кла.) и Квятковскаго (I кла.), о. катехита Чапельскаго, директора Шметманьскаго и двохъ помочніковъ учительскихъ. Зъ рады окружной явився яко де- легатъ проф. Вахнянинъ. О декламаціяхъ рус- кихъ, польскихъ и нѣмецкихъ можемо лишь съ по- винною похвалою выразитися. Хлоццѣ выголоси- вали короткій и довішъ поезії съ хорошимъ зро- зумінніемъ предмету и отповѣдною ясною формою. Именно першій ученикъ клааси II, Игнатій Кі- ѡль, заливъ себе удачнимъ декламаторомъ и у- достоївся загальнаго узнанія. Проинструкції була жива и ефектовна. Въ предукаціяхъ вональныхъ бізначенію именно ученики клааси II, де співъ учивъ учитель Бандуровичъ. Хлоццѣ доказували дѣлостныхъ чудесъ, співали уніоною, въ дуетахъ, въ терцетахъ и навѣть съ п. Бандуровичемъ въ квартиретахъ, солью и въ хорахъ. Всї присутній музіїли лишь подивляти способності учителя въ наукачію дѣтей сихъ співаковъ въ велику єго вы- тревалості. По отчитанію класификації промовивъ дир. Шметманьскій. Онъ похваливъ учениківъ за їхнія чесноти и пильноту въ часі цѣлого року, просивъ членію зображеніи зображеніи родінъ родичівъ, що єсть съ зображеніемъ дома бѣльє по руки бесѣдували и подивували проф. Вахнянину за єго труды око- ло засновання школи рускою, просивъ въ імені родичівъ зложити такожъ подяку прези- дентови мѣста и генеральній Радѣ мѣскій. И- ць закончено отгачаньемъ класификації и раз- даньемъ нагородъ.

— Снѣгъ въ липнію. Зъ Турки доносять, що на полонинахъ Бескіда, принадлежнихъ до сѣль Бу- ковець и Бельова въ турецкому повѣтѣ, спавъ дні 8 с. м. снѣгъ и лежавъ черезъ цілу добу. Селяни не могли вигнати товари поки снѣгъ не стопився.

— Поганій жидівський промисль. Прускій ландратъ зъ Раственберга оголосивъ въ дневникахъ співъ въ жідівъ, що проводять на велику скаду торговлю дѣвчатами, а которыхъ удалося виловити та позиції въ розныхъ сторонахъ Европы. Суть то переважно жіди въ Галичині, Вуковани, Румунії и Россії: Іераній Клоперъ родомъ зъ Буковини, має праївій документи; Лейбъ Графъ зъ Дрогобича, що вѣдеть підъ іменемъ Штарть, — єго уважено въ Бордо въ Франції; Іоанъ Кацъ зъ Журавець, пн. рахмінторъ, має наслідокъ до архівної кави, и т. д. Звертаємо увагу, що цикорію п. Розманіта можна доброти въ «Народній Торговлі» и въ філіяхъ.

ГОСПОДАРСТВО, ТОРГОВЛЯ И ПРОМЫСЛЫ.

— Ростини промисловій. Управа ростинъ промы- сковихъ починає поволи ширитися и въ Галичині. Коло Кракова въ Раковиці засіданія зложивъ п. Антоній Розманіт плянтації цикорія и утворивъ въ 1884 р. парову фабрику цикорія сурогатовъ кави. Фабрикати п. А. Розманіта значно перевищують доброту подобніхъ виробівъ заграниць і позиції цикорія і поза-краївськіхъ, якъ єве виловили аналізи хеміківъ, професорівъ технічної академії въ Кракові. Фабрика єго виробляє каву яко додатокъ до архівної кави, и т. д. Звертаємо увагу, що цикорію п. Розманіта можна доброти въ «Народній Торговлі» и въ філіяхъ.

НАДОСЛАНЕ.

— Повѣдомляє П. Т. Публіку, що отбувши практику въ перворядніхъ шпиталяхъ гомеопа- тичніхъ у Вѣдні, Пештѣ и Л

Курель збіжка зъ дні 16 л. липня 1886.

За 100 кг зважено на місці	Ліхтарик	Торонто	Шарлотт	Чернігів	Дроздиць	Ізмінськ
	бр. до ар.					
Пшениця	7.50	8.30	7. —	7. —	7.50	8.50
Білець	3.75	6.30	5.25	5.75	5.70	6.35
Личинки	5.50	6. —	5.50	5.75	5.20	5.50
Овес	4.00	6.20	6.40	5.40	5.20	5.50
Горох	5. —	9. —	5.50	7. —	6. —	9. —
Компот-сік	—	—	5.50	—	—	—
Фасоль	—	—	—	—	—	—
Васильки	—	—	—	—	—	—
Лінніця	—	—	—	—	—	—
Греції	—	—	—	—	—	—
Кукурудза	—	—	—	—	5.70	—
Рис	8.50	8.35	8.50	8.65	8.40	8.50
Копчені тарніки	25	35	25	30	25	30
— білі	25	30	25	30	25	30
— швидкі	25	30	25	30	25	30
Тютюн	—	—	—	—	—	—
Хліб за 50 кг	45	57.50	—	—	—	—
Операція за 10.000 кг	—	—	—	—	—	—

Операція за 10.000 кг

Ч. 812.

Оповіщення.

На основі ухвали Видулу каси щадничої міста Тернополя зъ дні 1 го червня с. р. буде каса приймати бѣль 1-го липня 1886 р. вкладки лише на нові книжочки вкладковій і буде опроцентовувати тѣ вкладки по 4½% (четири і п'ять бѣль ста).

Постановлене то не дотикає вкладок до 1-го липня с. р. зложенихъ, котрій такоже на дальше опроцентовуватися будуть по 5% (пять бѣль ста).

1698 3—3

Постановлене до того часу обовязуючій, бѣлься до речинцівъ азвізій вкладокъ, до выплати за есконтомъ і т. д. збстають ненарушений.

Дирекція каси щадничої мѣста Тернополя, дні 3-го червня 1886 р.

АНТОНЬ РОЗМАНІТЬ

ФАБРИКА ПАРОВА ЦИКОРІЮ И СУРОГАТОВЪ КАВЫ

въ Раковицяхъ, коло Кракова.

Контора и склад головний въ Краковѣ побѣчобъ брамы Флоріанській въ власності дойб.

Виробляє розні роди цикорію зъ матеріалу окрого красного власної пляшти. Матеріалъ сыръ красный або корінь цикорію управлієніемъ на нашій робізії після хемічної аналізу въ лабораторії Академії промисловіо-технічної въ Краковѣ далекі більші часті поживныхъ і горіхихъ, властивихъ цикорію, якъ такій самъ корінь заграницький. Малі отже матеріали сыръ добромъ якості, цикорію моя розвивають побільшою съ всімі виробами заграницькими того рода і масъ що ту перевагу, що есть красна і дешевка.

Фабрика поручачає слѣдуючі роди (назви):

Цикорію краївську, горіку, пачка округла 1/2 кільо.

Кава проточна французька даюча вимаръ кліровий.

Кава краївська въ скринкахъ, вид Кракова (не Пруссія).

Цикорію въ скринкахъ (конкуренція).

Кава фігура.

Наю надѣю, що Поважаній Панъ і гостиній офіціяльної добродуту може виробить, якъ вишу варто бѣль по шумно рекламиованихъ фабрикатівъ тужихъ, будуть попирати азмага піднятій на рациональній основі здѣлою єї интересомъ власнимъ і красного промислу.

Вироби мої можна дратити въ центральній "Народній Торгові" і въ філіяхъ, въ "Народнихъ Торговляхъ повѣтовихъ" і въ всіхъ значительнихъ торгівляхъ.

1696 (4—2)

НЕ ША КРАСВА ФАБРИКА СТОРОВЪ И ЖАЛЮЗІЙ

I. Бргенса

1672 6—6

у Львовѣ при улиці Собського ч. 4

дизначенія на красныхъ і восковитихъ виставахъ медалемъ заслуги

поручачає свою виробу

Сторовъ патичковыхъ і жалюзій допинковыхъ

ізъ наборонороджійшихъ барвахъ, съ 10-літною гарантією

такоже Сторовъ дриліховій і полотяній мальованій.

Зброю ловецку

выробовану, одиноко нагороджену медалемъ державнимъ і дипломомъ почетнимъ, поручачає

A. В. Мольнаръ (давнійша I. Висьневецький)

рушникар у Львовѣ, готель Жорка.

Лінкастрії въ цвѣтѣ бѣль 25 зр. до 200 зр.

1675

Пистолі до мети бѣль 20 зр. до 100 зр.

Штуди експресій бѣль 80 зр. до 200 зр.

Трилофки бѣль 100 зр. до 200 зр.

Награву виконую бѣльстою поштою. Переоброблю Львовъ.

Набій всіхъ системъ по цвѣтахъ фабричныхъ.

6—26

Правдану загально найлучшу

Масу до запускання підлогъ

поручачає

Гібнеръ и Ганке

у Львовѣ.

1681 80—0

Перепродуючи дасмо отповідній рабать.

Выдаваць и редакторъ Кирило Кахниковичъ.

БРАТЯ ЯНГНЕРЬ

Львовъ, ул. Галицка ч. 16

поручачає дасмо:

Всілякі вироби рукавичні

Бѣль мужеске

Краватки, спінки, шлейки, палиці, парасоль, кальошъ і т. д.

Куфри, торбы

ізъ всякихъ приборівъ до подорожні.

Товары галантерійні,

потреби тоалетовъ,

СКЛАДЪ БРИТОВЪ

правдивыя швейцарськія і австрійськія.

1685 9—10

Замовленія залагоджуються

бѣльстою поштою.

ФАРБЫ ОЛЬІНІЙ

готові до ужитку і скоро замъяючі.

Фарби

до пальванія даховъ, терти въ

найбільшої покості.

Найлучший фарбъ

терти въ покості мінеральній,

бѣльєють рознимъ цвѣтамъ,

надають барву і ліскъ по одноразовому потягненню, видахуються

въ немногихъ годинахъ, і дешевія.

Фарбъ до фасадъ

розпускається въ вапнѣ, до кольорованихъ будинківъ въ 36 кольорахъ.

Всікі роди лакеровъ крас-

выхъ і заграницькіхъ.

ПЕІЗЛЪ

найлучше ремонтованыхъ фарбикъ.

Текутии даховъ, смола по-

газова і деревна, маса смолина, асфальтъ, це-

ментъ, гіпсъ.

Оливи до машинъ і смарко-

відо до осей зелізныхъ.

Пасы широкрій до машинъ.

Насы гумовий до машинъ.

Гути конопляній до ма-

шинъ.

НОВИНА!

Літній напускани пасы до

машинъ, і т. д., і т. д.

поручачає

Гібнеръ и Ганке

у Львовѣ.

Карты взбірцівъ, цінники і

спеціальні оферти, на жаданье,

gratis і franco.

1680 15—?

1680 15—?

1680 15—?

1680 15—?

1680 15—?

1680 15—?

1680 15—?

1680 15—?

1680 15—?

1680 15—?

1680 15—?

1680 15—?

1680 15—?

1680 15—?